

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 4:56 | 5:11 | 5:03 | 5:16

מוצאי שבת 6:08 | 6:10 | 6:09 | 6:10

רבינו תם 6:49 | 6:45 | 6:46 | 6:49

משכיל לדוד

את מי בדיוק אנחנו סופרים

נתת אלא משל הקב"ה וכמאמר התנא (אבות ג, ח) כי ממך הכל ומידיך נתנו לך. כי הכל שייך להקב"ה ובכל זאת מתרצה הוא לעשות עמנו כביכול הסכם שותפות, לאמר קח חצי מרכושך לצורכי עצמך ולכלכלת בני ביתך, אולם החצי השני עליך להשאיר עבורי ומופקדים הם בידיך כדי לקיים בהם את מצוותי ותורתך ולתת מהם צדקה ולעשות בהם מעשים טובים.

נתבונן ונראה כי "מחצית השקל" ראשי תיבות מ"ה, שעולה גימטריא "אדם" וכן גימטריא יוד - הא - ואו - הא, שזהו שמו של הקב"ה במילוי אלפין. לומר לך כי כשאדם נותן צדקה לחברו בזה הוא מחבר את שמותיו של הקב"ה אחת אל אחת ועוד זוכה לשלמות עצמו. לכן צויה הקב"ה דוקא על מחצית השקל, כי כאשר אני נותן מחצית וחברי נותן עוד מחצית, הרי במעשה שנינו יחד נשלם השקל דהיינו - בזה נשלם האדם.

אמרו חכמינו ז"ל (בבא בתרא י, ב) אמר משה לפני הקב"ה - ריבוננו של עולם במה תרום קרנם של ישראל, ב"כי תשא". ושמעתי משמו של רבינו ישראל אבוחצירא זיע"א הבבא סאלי, "תשא" ראשי תיבות - "תשמור שבת אחת". ולכאורה מהו הקשר שבזכות שמירת שבת אחת תרום קרנם של ישראל?

אולם לפי דברינו יובן הדבר כמין חומר. לדוגמא - יושב לו האדם בשבת ליד שולחן עמוס במיטב המעדנים ואוכל ושותה ומענג את עצמו ואת נפש בניו ובנותיו כי ה' הטובה עליו. הכל טוב ויפה ולמצוה גדולה יחשב לו. אולם השאלה היא - האם חשב גם על חברו, האם דאג לשכנו שגם לו יהיה במה לענג את שבתו?

אם אמרו חכמינו ז"ל (שבת קיח, א) עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות, האמינו לי כי ישנם כיום אנשים שאפילו לעשות שבתם חול אין ביכולתם, כי גם מאכל פשוט של יום חול אין בכוחם להשיג. וזה שאמרו חז"ל במה תרום קרנם של ישראל - ב"כי תשא" וזה כאמור לעיל ראשי תיבות "תשמור שבת אחת". דהיינו עלינו להיות מאוחדים כלם כאיש אחד בלב אחד כי אמרו חז"ל שכל ישראל ערביין זה לזה, שנהיה מאוחדים ומאוגדים והאחד דואג לחברו לכל מחסורו ממילא כולנו עושים שבת מאוחדת אחת שהיא שבת שבה כולנו שרויים באחדות גמורה כי האחד שם עינו על חברו לראות את אשר יחסר לו, ואם עשינו כך בוודאי שנזכה שתרום קרנם של ישראל, כי מעשים אלו עושים רושם גדול בשמים ויש בכך חשיבות רבה לעם ישראל.

יהי רצון שנזכה ללמוד ממעשי הגדולים של רבינו זצוק"ל זיע"א, וללכת בדרכיו ובפרט בנושא הצדקה שתמיד היתה בראש מעייניו ומסר נפשו על מצוה זו ובכך תרום קרנם של ישראל ונזכה לגאולה שלימה בקרוב, אמן.

"זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש" (שמות ל, ג)

במהות הספירה שהשי"ת מצווה למנות את בני ישראל על ידי הצדקה, כותב רש"י משל לצאן החביבה על בעליה שאומר לרועה - בבקשה ממך מנה את צאני להודיע שהיא חביבה עליו. ולכאורה לשם מה הספירה הזו, בודאי שאנו יודעים שהקב"ה אוהב אותנו ומחבב אותנו ומדוע להודיע לנו זאת? ועוד נשאל הכתוב אומר (שמות ל, טו) "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל", מדוע שלא ייתן כל אחד כנדבת ליבו? והנראה לי בזה בסייעתא דשמיא, כי פשוט וברור הוא שהקב"ה יודע בדיוק רב את מספר כולנו ובכל זאת סופר אותנו שוב ושוב כדי להודיע לנו את חשיבותו אלינו ולומר לנו - אתם חשובים וחביבים בעיני ואני מוקיר ומעריך אתכם. אולם השאלה היא האם כך גם אתם נוהגים כלפי חבריכם? האם גם אותם אתם סופרים? כלום מחשיבים ומוקירים אתם את חבריכם? לכן הקב"ה סופר אותנו להודיע חיתנונו כדי שממנו נלמד וניקח מוסר השכל וננהג בדרכיו שכך גם ננהג עם חברנו לספור אותנו ולחבב אותנו ולסייע בידו.

וכמובן שסתם לומר מן השפה ולחוץ - אני אוהב את חברי ומחבבו אין די בכך. כשהחבר נקלע לבעיה כל שהיא אין די להצטער ולהשתתף בצרתו, אלא צריך לעשות מעשה. אם הוא זקוק לעזרה כספית - לא לעמוד מנגד, כי מצוות הצדקה גדולה היא עד למאוד.

לכן עלינו לפתוח את הלב ואת הכיס ולתת לו מממונו ולסייע בעדו ולתמוך בו ככל האפשר כדי שיוכל לעמוד על רגליו, זו נקראת אהבת רעים. לכן מיד לאחר הציווי של "כי תשא" שהקב"ה מונה אותנו להודיע חיתנונו, נאמר אחריו "זה יתנו... מחצית השקל" ללמדנו כיצד גם אנו נחבב ונאהב את חברינו, על ידי שנעשה מעשה ונפתח את ידינו וניתן לו די צורכו ולא די בדיבורים בעלמא.

וכך גם נהג מורינו ורבינו רבי חיים פינטו זיע"א הקטן. בכל יום שישי היה מכתת רגליו לאסוף מהמון העם לצורכי העניים ולא הסתפק בכך, אלא היה משפיל עצמו והולך עם שתי עגלות ואוסף אוכל מוכן מבית לבית. ולכל אשה היה אומר על פי רוח הקודש בדיוק כמה חלות אפתה וכמה קציצות בשר הניחה לבלש בתוך הסיר, ויהי הדבר לפלא בעיניהם ומיד היו פותחים את לבבם ונותנים לו ככל אשר ישית עליהם הרב זצ"ל. זוהי אהבת ישראל במיטבה לסייע ולעזור בהונו ובממונו לכל עני ונצרך.

ומדוע נצטוו דווקא לתת מחצית השקל, לרמוז לאדם ולומר לו כי על אף שכל אשר בידיך ניתן לך מאיתו יתברך כי הוא המושל בכל ואף הצדקה שנתת - לא משלך

הילולא דצדיקיא

- יח - רבי יהושע רפאל פנחס די שיגורא
- יט - רבי יצחק חזאד אב"ד ג'רבא
- כ - רבי שלמה זלמן אורבאך ראש ישיבת 'קול תורה'
- כא - רבי אברהם אבן מוסא
- כב - רבי שלמה זעפראני ראש ישיבת 'כתר תורה'
- כג - רבי אישיהו פינטו זיע"א
- כד - רבי אליהו הכהן מח"ס 'שבט מוסר'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שלוש השנים הטובות

מעשה היה באישה מניו יורק שחלתה במחלה קשה ומסוכנת. כאשר נודע לה על מחלתה, באה האשה לפני וביקשה שאברך אותה בזכות אבותיי הקדושים זיע"א שתזכה לרפואה שלימה.

באותו הזמן, אשה זו לא הקפידה לשמור תורה ומצוות, על כן הוריתי לה לשוב בתשובה שלימה, כי אין כל ספק שמחלתה הקשה הינה סימן משמים לכך שעליה לחזור בתשובה.

בעומדה לפני, ראיתי שהאישה עונדת על אצבעה טבעת גדולה מאד, ואמרתי לה שלא תוסיף לענוד טבעת זו משום דרכי צניעות. האישה קיבלה את דברי, הסירה מיד את הטבעת מידה, ושבה בתשובה שלימה לאביה שבשמים.

במשך שלוש שנים סבלה האישה ייסורים נוראיים ממחלתה הקשה. באותן שנים, בכל פעם שהגעתי לניו יורק - באה האישה לפני וביקשה ברכה לרפואה. אך לבסוף המחלה הכריעה אותה והיא נפטרה לבית עולמה.

דבר פטירתה נודע לי כאשר הגעתי שוב לניו יורק, ופגשתי את בעלה. ראיתי עליו שהוא שקוע בעצמו ואף שינה מהרגלו ולא גילח את זקנו, כדרכם של אבלים, ועל כן שאלתי אותו אודות אשתו.

לשמע שאלתי פרץ היהודי בכי והתקשה לדבר. לבסוף סיפר בעצב רב שאשתו נפטרה, וקודם שעצמה את עיניה לנצח היא ביקשה ממנו שיקרא איתה קריאת שמע, וכשהבין שהיא מרגישה שהיא עומדת לעזוב את העולם, קרא עימה קריאת שמע בכוונה.

לאחר שקראה שמע ואמרה וידוי, פנתה אליו אשתו ואמרה לו:

"בקשה לי אליך שלאחר מותי תלך לרב פינטו ותגיד לו שמאז ביקורי הראשון אצלו לפני שלוש שנים - זכיתי להכיר את הקב"ה. ובזכותו הייתה בי אמונה איתנה בקב"ה שאמשיך לחיות".

ועוד המשיכה האשה וגילתה לבעלה:

"אין לי ספק שרק בזכות אמונה זו זכיתי לשלוש שנים אלו של חיים, שהיו השנים הטובות בחיי, כיון שחייתי בהן חיים רוחניים. ועל כך אני מודה לו טרם מותי".

אלו היו דברי האישה לפני שנפטרה לעולם שכולו טוב.

והחי יתן אל לבו לשוב בתשובה אמיתית, לפני שיזרוז אותו לכך מן השמים, שלא יזדקק לעזוב את העולם בטרם זמנו. וכיון שאין אנו יודעים מתי יבוא יומנו עלינו לשוב בכל יום בתשובה ואין מזרזין אלא למזורזין.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

פתחתם כבר גמ"ח להארט פנים?

"וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה" (שמות לד, לה)

אדם שפניו קורנים, שהוא בעל 'מאור פנים', יוצר אוירה טובה והרגשה טובה סביבו ומעניק הרגשה טובה לבריות. אדם שכזה מתנהגים אתו מהשמים באותה מידה, הקדוש ברוך הוא מאיר לו פנים.

מהי הברכה הגדולה ביותר שאפשר לברך יהודי?

אנו מבקשים בכל יום בתפילה; "ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך, כי באור פניך נתת לנו ה' א-להינו תורת חיים ואהבת חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום" - זו ברכה שבצעם מרכות ומקפלת בתוכה את כל הטוב שניתן לבקש (המהר"ל מפראג אומר ערכו של הכסף הולך וחולף, אולם ערכן של פנים מאירות לא נמוג לעולם).

ומנגד, הקללה הקשה ביותר שניתן להעלות על הדעת היא בדיוק ההיפך מהארט פנים, הסתר פניו של הקב"ה. כידוע, הגמרא במסכת חגיגה מספרת על אחד האמוראים הקדושים שקרא את פרשת התוכחה ב"כ"י תבוא" וכאשר קרא את הפסוק: "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא" - פרץ בבכי.

הסתרת פנים היא דבר נורא. גם אמא נותנת לפעמים מכה לילד, הילד הקטן הזה סופג את המכה ובוכה ומצטנף בסנינה של אמא, אצלה הוא מוגן, בחיקה הוא אהוב. אבל אם אמא תאמר לבן שלה "איני רוצה קשר אתך", למרות שאולי לא יקרה לו דבר, עצם העובדה שהוא אינו מושגח והוא מנותק ממקור ההגנה עליו, זהו הדבר הקשה ביותר.

אנו מבקשים מהבורא יתברך שיאיר לנו פניו. ברצוננו להיות רצויים לו. והנה אם נתבונן במילה 'רגש' נמצא שבהיפוך אותיות נקבל את המילה 'גשר'. הרגש החם מגשר בין אב לבנו, בין אם לבתה, בין כל אדם לזולתו.

מספרים על רבי חיים פרידלנדר זצ"ל שבסוף ימיו, בימי מחלתו, התקשה להאיר פנים ובכל זאת הוא התאמץ לעשות זאת בכל עת, אפילו בטלפון. הוא אמר שזו חובה גמורה, כמו לולב ושופר. הוא טען שזו מצווה גמורה, כי גם בטלפון שומעים היטב אם המשוחח מחייך, אם לאו. ולכן גם בטלפון חשוב להאיר פנים.

מורו ורבו הרב דסלר כותב ב'מכתב מאלהי' שאת המשנה "והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות", כותב שמאי. מכאן אנו לומדים, שיש בכך חיוב גמור ואין זאת מידת חסידות. ויתרה מזאת כותב בספר 'יראים' דבר מבהיל; שמי שאינו מאיר פנים לזולתו עובר על לאו דאורייתא של "ולא תונו איש את עמיתו".

כדאי לציין בענין זה את דברי רבינו המאירי שהוא מדייק שלא כתוב "הוי מקבל את האדם" אלא, "את כל האדם" - המילה 'כל' באה לרבות כל סוגי החוגים. גם אדם שלא משייך לעדה שלך, לא בדיוק במפלגה שלך, "כל האדם". ולמה? כי יש לו נשמה, צלם אלוקים, ועליך לכבד בהתייחסות המאירה הזאת את צלם האלוקים שיש בו. הדבר הזה הוא בסיסי ביצירת אווירה חיובית בכל מעגל שהוא.

הדברים אמור הן כלפי האנשים הקרובים אלינו ביותר, והן כלפי אנשים זרים שכלל איננו מכירים, אך במיוחד הדבר אמור כלפי בני הבית, מול האשה והילדים שהמבחן האמיתי של האדם הוא בהתנהגותו בין כתיבי ביתו, כפי שמדריך הרב וולבה ב'קונטרס הדרכה לחתנים',

עפ"י דברי רבינו חיים ויטאל

זיע"א, שהאדם צריך להיות נחמד, בראש ובראשונה, בתוך הבית פנימה.

אדם שהורגל בעוון לשון הרע בתמידות, כמו אלו שרגילין תמיד לישב ולספר כך וכך מעשה פלוני, כך וכך עשו אבותיו, כך וכך שמעתי עליו, והוא דברים של גנות, אנשים כאלו הם נקראין בפי חז"ל בשם "בעלי לשון הרע" וענשן הרבה יותר גדול, אחרי שבזדון ליבם עוברין על תורת ה', ונעשה זה אצלם כהפקר. ועליהם נאמר (תהלים יב, ד) "יכרת ה' כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולות".

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "וישלח אחאב" (מלכים א, יח)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על אליהו הנביא זכור לטוב,

שהוכיח לעם שעבדו אלילים ופסחו על שני הסעיפים, שהוא מענין הפרשה שבה משה רבינו מוכיח לעם על שעשו את העגל.

ובני אשכנז מפטירין "ויהי ימים" (שם)

נצור לשונך

בעלי לשון הרע

תולה ארץ על בלימה

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מה המשותף לכסף ולאש?

במצוות נאמר מחצית השקל (שמות ל, יג) "זה יתנו כל העבר על הפקדים", וכתב רש"י שהראה ה' למשה כמין מטבע של אש שמשקלה כחצי שקל ואמר לו "כזה יתנו", עד כאן.

רמז הקב"ה למשה רבנו ע"ה יסוד חשוב, והוא שהמטבע דומה לאש. כפי שהיודע להשתמש באש באופן ראוי - הריהו יכול להפיק ממנה את מירב התועלת, לבשל בה ולהאיר באמצעותה וכן להתחמם כנגדה. אולם אם חלילה לא יעשה האדם שימוש מושכל באש וישתמש בה בצורה בלתי מבוקרת - הרי בכוחה לשרוף, להשמיד ולכלות את כל הנקרה בדרכה. כך היא המטבע, המסמלת את הממון. אם משתמשים בו באופן ראוי ולמטרה רצויה - לצדקה לגמילות חסדים ולהידור מצווה - הרי שהוא מביא תועלת מרובה לאדם. אולם אם נוהג האדם בממונו באופן בלתי אחראי ולא מוסרי ומשתמש בו לדברים אסורים ולא רצויים חלילה, אזי עלול הוא להסב נזקים כבדים לאדם ולהורידו לבאר שחת רח"ל.

ונתתי רמז נאה לדבר:

'מטבע' אותיות **מ' טבע**. כלומר שייקח האדם את הטבע שברא הקב"ה בעולמו כמו הממון, וישעבד אותו לתורה הקדושה אשר ניתנה למשה רבנו בארבעים יום.

וזוהי הדרך הראויה שידבק בה האדם, שישעבד את כל ענייני הגשמיות הבאים כביכול מצד היצר הרע, וישתמש בהם לצורך קיום תורה ומצוות.

הנה לדוגמא אמרו חז"ל (אבות ד, כח) הקנאה, התאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם. מכאן נראה שהמידות הללו הן מידות מגונות ביותר הבאות מצד יצר הרע. אולם אם ישכיל האדם וינהג בחכמה ובתבונה - יכול הוא להשתמש בהן לטובה ולשעבד את המידות הללו לכבוד ה' יתברך ולמען תורתו הקדושה. כגון הקנאה - שיקנא ליבו בהולכים בתורת ה' ויחפוץ אף הוא להיות כמותם. וכמובן שזוהי קנאה רצויה שעליה אמרו חז"ל (בבא בתרא כא, א) קנאת סופרים תרבה חכמה. וכן התאוה, אם ישעבד האדם את תאוות המאכל לדבר מצווה כגון סעודות שבת ויום טוב, ברית מילה וכדומה הרי שזוהי תאוה רצויה. וכן הכבוד, אם יעריך האדם את עצמו ויבין עד כמה גדולה חשיבותו בעיני בורא העולם שבחר בו להיות לעבד, בבחינת "ויגבה ליבו בדרכי ה'". אם עשה כן - הרי שהשכיל להשתמש לטובה בתכונות הבאות מצד היצר הרע לצורך עבודת ה' יתברך.

ועל זה אמר הכתוב (דברים ו, ה) "ואהבת את ה' א-להיך בכל לבבך" ודרשו חז"ל (ברכות נד, א) "בכל לבבך" - בשני יצריך, ביצר טוב וביצר הרע. כלומר שייקח האדם את היצר הרע לכיוון החיובי והוא יהא ככוח עזר המסייע ליצר הטוב.

פניני הפרשה

לוחות משלימות

"וישלך מיזו את הלוחות" (שמות לב, יט)

הכתיב של הפסוק הוא "מידו" לשון יחיד, ואילו הקרי הוא "מידיו" לשון רבים. והדבר אומר דרשני מה זה בא ללמדנו.

וכך ביאר רבי ישראל סלנטר זצ"ל:

הנה בתחילה חשב משה רבינו ע"ה להשליך את הלוח הראשון בלבד, שהרי כשנכשלו בעבודה זרה הם לא פגעו במצוות שבין אדם לחברו רק בבין אדם למקום בלבד, וזה שייך ללוח הראשון בלבד ולא לשני שהוא בין אדם לחברו.

ושוב נמלך משה בדעתו, שכן לא תיתכן שלימות בין אדם לחברו בלי שיהיה שלם גם בין אדם למקום, ולכן בתחילה חשב להשתמש ביד אחת בלבד, אבל שוב השתמש בשני ידיו, להשליך על ידם את שני הלוחות.

מעלתם של י"ג מידות

"ויעבור ד' על פניו ויקרא" (שמות לד, ו)

הבטחה נשגבה הבטיח הקב"ה לישראל "כל זמן שיעשו לפני סדר זה של י"ג מידות אני מוחל להם". ובאמת צריך להבין, מדוע מגיעה לישראל מחילה על אמירת מידות אלו?

ועוד הוסיף לתמוה בעל ה'ראשית חכמה' בשער הענווה, והביא את קושיית הגאונים שעניינו הוואות שפעמים שאנו צועקים י"ג מידות בקול גדול ולא נענים? ואם כן מהי המעלה של אמירת י"ג המידות?

וביאר ה'ראשית חכמה' שאין הכוונה לאמירת י"ג מידות גרידא, אלא צריך גם מעשה, כלומר שנלך בדרכי הקב"ה ונדבק ב"ג מידותיו: "מה הוא רחום אף אתה רחום מה הוא חנון אף אתה חנון". ועל ידי העבודה הזו של המידות שבין אדם לחברו, או אז יתכפר לבני"י על חטאיהם.

מעלתה של שבת קודש

"אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם" (שמות לא, יג)

מצות השבת הנה מצוה שנמשכת על פני יממה שלמה בכל שבוע, אולם ישנו הבדל בינה לבין מצוות נוספות, כפי שמבאר רבינו ה'אור החיים' הקדוש זיע"א.

הנה אדם שאינו גונב - אינו מקיים מצות "לא תגנב" במשך כל אותו הזמן, אלא רק כאשר מזדמנת לו אפשרות לגנוב, ובכל זאת הוא אינו גונב, רק אז הדבר נחשב לו הדבר למצוה.

לעומת זאת, בשבת קודש - מאחר שישנה אפשרות לחלל אותה בכל רגע נתון, לכן אפוא מי ששומר את השבת, הרי הוא זוכה למצוה בכל רגע ורגע של אי חילולה.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

הוא סימן רע לשונאיהם של ישראל, מפני שישראל מונין ללבנה והעכו"ם מונין לחמה. ואם לקתה החמה במזרח, סימן רע ליושבי מזרח, ואם לקתה במערב, סימן רע ליושבי מערב, ואם לקתה באמצע הרקיע סימן רע לכל העולם כולו.

ואם פניה של חמה דומה לדם, חרב בא לעולם, ואם דומה לשק, רעב בא לעולם, ואם דומה לזה ולזה - חצי חרב וחצי רעב משתלחין על העולם. ואם לקתה החמה בכניסתה, פורעניות שוהה לבא, ואם לקתה ביציאתה פורעניות ממחרת לבא. ויש אומרים חילוף הדברים.

ואין לך כל אומה ואומה שהיא לוקה שאין אלהיה לוקה עמה, שנאמר (שמות י"ב) "והייתי כל בכור בארץ מצרים וגו' ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים". ובזמן שישראל עושין רצונו של מקום, אינן מתיראין מכל אלו, שנאמר (ירמיה י') "כה אמר ה' אל דרך הגוים אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה", גוים יחתו אבל ישראל לא יחתו.

חודש נכנס וחודש יוצא והממון כלה. והנושא אשה לשם זנות, עליו הכתוב אומר (שם ד) "ואכלו ולא ישבעו הזנו ולא יפרוצו כי את ה' עזבו לשמור". והנושא אשה לשם גדולה, לסוף מעמידין עליו מאותה המשפחה למעט זרעו אחריו. והנושא אשה לשם שמים, עליו הכתוב אומר (דברים כ"ה) "ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה ברוך פרי בטנך ופרי אדמתך ופרי בהמתך שגר אלפיך ועשתרות צאנך ברוך טנאך ומשאריתך ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך", ולא עוד אלא שמוציאין ממנו בנים זכרים שמרבין תורה ומצות בישראל ומושיעין את ישראל בעת צרתם.

רבי אליעזר אומר, מט"ו באב ולהלן תשש כחה של חמה וגברה כחה של לבנה, ואין כורתין עצים למערכה מפני שאינם יבשים, ומאן דמוסיף באורייתא מוסיפין לו חיים - ומאן דלא מוסיף תקבריה אמיה.

רבי אליעזר אומר בזמן שהחמה לוקה הוא סימן רע לעכו"ם, ובזמן שהלבנה לוקה

ארבע פרוטות אין בהם סימן ברכה לעולם, ואילו הן; שכר כותבין, שכר מתורגמין, והמעוה הבאות ממדינת הים והנושא אשה לשם ממון. יש שנושא אשה לשם שמים, ויש שנושא אשה לשם זנות, ויש שנושא אשה לשם גדולה ויש שנושא אשה לשם ממון.

הנושא אשה לשם ממון, עליו הכתוב אומר (הושע ה) "בה' בגדו כי בנים זרים ילדו עתה יאכלם חדש את חלקיהם",

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ר' דוד לוב זכה בבחירתו להיות באסוויא (מוגאדור) בשנים בהם חי שם הצדיק רבי חיים פינטו (הקטן) זיע"א, באותו בית שבו היה חי הצדיק רבי חיים פינטו (הגדול) זיע"א. ר' דוד זכה להתפלל בבית הכנסת עם הצדיק זיע"א וליהנות מזיו שכניו, ואף לשרתו מפעם לפעם.

מתוך התרגשות הוא אומר וחוזר ואומר מפעם לפעם; "חבל שאין לי עם מי לשבת, ולספר ניסים רבים שאירעו לי בזכות הצדיק, כדי שאלו יכתבו. שכן אני עוד בחיים, וחבל שעם ישראל לא יזכה לשמוע אותם ניסים, כדי לדעת את כוחו של הצדיק גם לאחר פטירתו". ולא עוד, הרי שידוע מאמר חכמינו ז"ל, שמי שמספר ועוסק בסיפורי צדיקים, כאילו עוסק במעשה מרכבה.

את הסיפור הבא רגיל הוא לספר למו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שהתבטא עליו "האמת היא שאני נהנה תמיד לשמוע אותך". וכך דבר המעשה: לפני עשרים ושש שנים התחיל ר' דוד להרגיש כאבים נוראים בערמונית ("פרוסטטה"). המצב נעשה גרוע מיום ליום, עד שר' דוד הוצרך לנסוע ממוגאדור לקזבלנקה, שם שהה באותה עת רופא צרפתי בשם פרופ' בוטון, שהתמחה בטיפול במחלה קשה זו.

כשהגיע ר' דוד למחלקת הרופא בקזבלנקה, הוא עבר את כל הבדיקות השגרתיות, ואז נודע לו לצער הרב כי יש לו באותו מקום גידול ממאיר ל"ע. מלבד זאת נאמר לו עוד שהניתוח קשה ומסוכן מאד.

למשמע הבשורה המרה הזאת, החל גופו של ר' דוד לרעוד מפחד, ודאגה גדולה מילאה את לבו; מה יהיה? האם אבריא ממחלה זו?

הרופא, שחש בפחדו וחרדתו הרבה של ר' דוד, אמר לו; לא נוכל לנתח אותך עם פחד שכזה, עליך להיות רגוע לקראת הניתוח. אך משפט מלחיץ שכזה לא הועיל מאומה ואף לא הפיג את הפחד. ר' דוד נותר בפחדיו מפני הצפוי לבוא עליו.

באותו יום אושפז ר' דוד במחלקת הפרופ' בוטון, כדי להכינו לניתוח שייערך למחרת בבוקר. בלילה, בעת שנתו, והנה נגלה אליו בחלומו הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. ר' דוד רואה את הצדיק למולו כשפניו מאירים כזוהר הרקיע, ועל ראשו טלית לבנה. רבי חיים נטל את הטלית והניח אותה על גופו של ר' דוד, חציה מימינו וחציה משמאלו, ואז פנה בחיך אל ר' דוד ואמר לו:

"בני, אני רבי חיים פינטו. אל תפחד. אני אעמוד מחר ליד הרופא בשעת הניתוח. הניתוח יערוך רק כשעה ורבע והוא יצליח. ואתה תחיה ותאריך ימים".

ר' דוד התעורר והנה חלום. הרגשה טובה מילאה את לבו לשמע הדברים ששמע מהצדיק בחלום. הוא נעשה רגוע יותר, ואט אט הפחד נעלם ממנו כליל.

בבוקר, נכנס פרופ' בוטון לחדרו, כדי לבדוק את מצב הבדיקות האחרונות, ולראות אם הוא רגוע יותר, שכן רק כך יוכלו לנתחו. בהיכנסו הבחין הרופא שר' דוד רגוע ושלו כמי שהניתוח כבר מאחוריו ובהצלחה.

"אדון לוב - פנה אליו פרופ' בוטון - מה קרה שאתה רגוע ומחייך?"

וכך השיב לו ר' דוד:

"אני גר בעיר אסוויא. שם לפני כמה שנים היה גר צדיק אשר התהלך את הא-להים, מלאך ה', החכם השלם כמוהו"ר חיים פינטו, המלומד בניסים ונפלאות. צדיק זה בא אלי אתמול בלילה בחלום, ואמר לי להיות רגוע, שכן הניתוח יצליח ויעבור בשלום, ולא יארך יותר משעה ורבע".

למשמע הדברים, הזעיף הפרופסור פנים, ואמר לו: "אדון לוב, על מה אתה מדבר? זה ניתוח קשה מאד אשר יארך מינימום שלוש שעות. הדבר לא צחוק".

דבריו של הפרופ' לא הזיזו את ר' דוד משלוותו, והוא נשאר רגוע ושלו, ומכיון שכן החליט הפרופ' לנתח אותו.

הניתוח אכן עבר בשלום, בזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. כשהתאושש ר' דוד מן הניתוח ופקח את עיניו, הבחין בפרופסור בוטון עומד למולו, כשפניו מביעות שמחה והתפעלות. ר' דוד חיכה למוצא פי הרופא, וזה לא אכזב:

"אדון לוב. הניתוח הצליח טוב מאד. אבל אני לא חושב כי אני ביצעי אתו. הניתוח באמת הסתיים לאחר שעה ורבע, דבר שהוא בלתי הגיוני ולא אפשרי. אני חושב כי הצדיק שלך הוא שעזר לי והוא זה שניתח אותך"...